Ціна: 30 центів.

СОНЯШНИК

РІК III ГРУДЕНЬ — 1958 — DECEMBER Ч. 3.6

ЗАВИХРИЛИСЬ СНІЖИНКИ У САДУ...

Завихрилися сніжинки у саду,
Здається сипле з яблунь пелюстками.
А я у руки їх беру,
Дивлюсь на віти, всіяні бруньками.

Гойдаються на гіллі снігури,
Немов багряні яблука-ранети,
Та не боюсь я стужі на зорі,
Яка сніжком вечірнім наміта намети.

О. ПАРХОМЕНКО

Малюнок Г. ЗАХАРЧУК

МОЇ КВІТИ

Хоч стоять зимові дні
І мете метелиця,
А у мене на вікні
Плющ зелений стелиться.

Фікус стелі дістає,
Зацвіли калачики...
Тут і пальми в мене є,
Й кактуси, мов м'ячики.

Доглядаю їх сама,
Пещу кожну квіточку.
Хоч надворі ще зима,
В мене в хаті — літечко.

В. ЛАДИЖЕЦЬ

Малюнки О. СОКИРИНСЬКОЇ та В. РЕШЕТОВА

Ганнуся

Всі хлоп'ята, всі дівчатка —
На коньках і на санчатах.
Хто на лижах мчить стрілою,
Хто—в замет сторч головою,
Хто—у сніжки на горі,—
Що за радість дітворі!
Лиш не весело Ганнусі,
Каже:
— Снігу я боюся,
Не тому, що холоднючий,
Що за коміром колючий...
— Так чому ж тоді, Ганнусю?
— Я ж в новенькому кожусі!

Павло СТЕП

"СТРІЛА"

Ще на день свого народження, саме на святу Покрову, Юрасик одержав од мами подарунок — прегарні санчата. А що снігу тоді ще не було, то й не знав, що з ними робити, де їх подіти. Він, щоправда, чекав індійського лука, але що ти зробиш із мамою?.. От коли б тато купував подарунка, напевне купив би лука!

А санчата й справді були чудові! Полозки залізні, позагинані вгору наче шиї в лебедів, що ото на озері плавають. Спереду дишель, щоб везти санчата чи керувати, з гори спускаючись. Днище жовтаве та ще й із різними візерунками. Іззаду височенька залізна блискуча дужка, щоб їздець не вилетів на вибоїні. Ну просто тобі, хоч на стіл став і милуйся ними, такі вони були гарні!

Юрасик спершу дивився на санчата якось ніби байдуже, а далі вони йому чим раз більше подобались. Він поторгав дишель, протягнув трохи по підлозі, потім усівся в них і каже:

— Добрячі санчата! Якраз на мене. Тільки по голій землі їх не потягнеш. Трохи важкуваті...

— Нічого! — заспокоює дідусь. — Ми їх заховаємо: нехай снігу почекають... Тоді відразу полегшають.

На сніг не довелося довго чекати. За якийсь там місяць навалило його

цілі кучугури. Навіть автомашини не могли вулицями проїхати. Довго буксували, чмихали моторами, як навіжені, аж поки їм дороги попрочищали.

— Діду, чи не спробувати нам санчата, як вони їздять? — питає Юрасик.

— Хібащо в парку, бо на вулиці бачиш, що діється? Та й то не сьогодні, а трохи пізніше, коли сніг добре уляжеться. Тоді спробуєм, а зараз ходім "бабу" скачаємо. Та у сніжки трохи пограємось.

Дід з унуком скачали величезну "бабу". Носа зробили з моркви, очі з двох картоплин. Підперезали поясом, навіть старий мамин капелюх на голову наділи. У руки дали деркача: нехай, мовляв, стежки промітає...

За кілька днів дідусь возив уже внука в санчатах по алеях парку, розповідаючи, як то він у дитинстві робив ґринджоли і з хлопцями з гори спускався.

— Що це таке ґринджоли, діду?

— Це такі санчата з дощок.

— Санчата, а чудна якась назва...

— А то ще були в нас громаки, — веде дід далі мову.

— А це ж що таке за штука? — питає Юрасик.

— О, це добра штука! Це такі льодові кружала. Ми їх у шапликах виливали. Як сядеш, бувало, на таке кружало та зрушиш із гори, то воно крутиться і летить тобі, як куля, аж вітер у вухах свище.

— А що таке шаплик?

— Надвоє перерізане барило.

— А барило ж?

— Барило? Ех, Юрцю, тут такого добра немає! Може, колись і було, а тепер немає. Тут усе залізне, або скляне, або ще там якесь. От у нас було... Та що там казати... Барило це така дерев'яна посудина на всяку рідину. Це така діжка, але ж ти й цих слів, бачу, не второпаєш...

— Ви, діду, й справді якось так говорите, що важко зрозуміти.

— Ото ж бо й є, що важко тобі мене зрозуміти, — промовив дідусь, глибоко зідхнувши, і замовк.

Мовчанка тривала хвилин зо дві. Дід і внук думали кожен про своє.

— Чому ви мовчите, діду?

— Згадую, як колись на громаках із згори спускався...

— І я хочу поспускатися.

— Давай спробуєм. Це не завадить. Не буду ж я тебе щодень возити. Треба самому вчитися, — сказав дід, посміхаючись, і повіз унука до балок і ярів, яких повно було в кінці парку.

Вибравши пологий схил однієї балки, дід передав дишель у руки внукові:

— Тримайся міцно і набік не схиляйся, а трішечки наперед. І не бійся!

Потім, розігнавши санчата іззаду, пустив їх униз. Юрась тільки ойкнув і помчав. А дід радіє і вигукує вслід:

— Тримайся, Юрцю, тримайся!

Юрасик щасливо з'їхав до самого низу і був дуже вдоволений.

— Ще хочу! Ще раз!

І це "ще раз" повторювалося доти, аж поки дід докраю захекався, вивозячи нагору санчата. Зате внук навчився скеровувати санчата куди слід ногами.

— Пошукаймо, діду, довшої гори, щоб довше їхати.

— Гаразд, ходім шукати.

Незабаром знайшли балку з довжелезним схилом, поросту на дні молодими кущами. Де-не-де стовбичили кислаті дерева, густо вкриті памороззю.

Вирішили тут спускатися. Дід розігнав і пустив униз санчата і сам пішов за ними. Санчата мчали дуже швидко і старий, звісно, не міг їх наздогнати. З розгону санчата вскочили в кущ цьогорічної шелюги і спинилися. Звідти раптом вискочила сіренька вивірка і прожогом кинулась на дуба.

Від несподіванки Юрасик злякався і мало не заплакав. Він дивився то на діда, що саме надбіг до нього, то на вивірку, яка, стрибаючи з гілки на гілку, збивала з них паморозь і рясно обсипала нею внука й діда.

— Що я наробив, дідусю? Та я ж міг її розчавити... Тут, мабуть, десь її гніздечко!

— Ні, либонь, її комора із запасами жолудів та горішків, приготованих на зиму.

— Бідна вивірочка! Таж я її дуже налякав...

— І вона ж тебе трохи налякала. От ви й поквиталися, — каже дід напівжартом.

— Ні, дідусю, я не злякався, а мені тільки шкода бідного звірятка. Не треба їх полохати... їдьмо, діду, краще додому.

Поверталися обоє замислені, мовчазні. Дома, перед обідом, Юрасик жваво розповідав мамі, татові й бабусі про свої незвичайні пригоди, висловлював різні припущення про вивірку. За обідом виїв повну тарілку борщу, без жодного умовляння і підганяння, та ще й попросив добавки. З'їв також котлетку й киселю горнятко. Мама й бабуся раділи й посміхалися.

Подякувавши "боженьці" й батькам за обід, Юрасик ще раз почав розповідати, які то добрі в нього санчата:

— Ну й летіли ж мої санчата з гори просто, як стріла!

— Якщо вони в тебе такі прудкі, то й назви їх стрілою, — сказав тато.

— А й справді, — додала бабуся, — треба назвати їх стрілою, бо вони заслуговують такої назви.

Усі погодилися, що кращої назви не можна й придумати. Дід відразу ж уніс санчата знадвору й написав на днищі великими літерами — "С Т Р І Л А".

В. КИРИЛЕНКО

Малюнки В. ВИРОДОВОЇ

О К С А Н К А

Добрий, що й казати,
У Оксанки тато...

Посадив Оксанку
У маленькі санки.

Жаль, що ведмежати
Ніде влаштувати —

Доведеться вдома
Посидіть самому...

Падають сніжинки
На круті стежинки,

Падають у санки
Прямо на Оксанку...

Ах, яка чудова
Ця пора зимова!..

Вітер свище в вуха,
А з гори щодуху

Мчить мала Оксанка...
Ну й швидкі ж ці санки!

МИКОЛА ТРУБЛАЇНІ

МАНДРИ ЗАКОМАРИКА

ПРИГОДА НА ШЛЯХУ

З розгону візок зачепився за камінь і перевернувся. Закомарик злетів на дорогу і покотився в канаву. Ґеґекало Моркотійович того не помітив і ще швидше помчав, тягнучи за собою візок.

Хлопчик, коли падав, угледів, що по канаві метнулася мишка, пов'язана хустинкою. Вона вмить зникла, захова-

лась у нірку під будяком. Закомарик витяг з кишені сопілку, запищав по-мишачому, а потім заграв на сопілці. Наче на заклик, з дірки вискочила мишка і, пританцьовуючи, наблизилася до хлопчика. Він радо схопив її і побіг на шлях гукати Ґеґекала Моркотійовича.

ТРЯСОВИНА

Ге-ґе-ґе-ґе!— почувся здалеку голос гусака. Він повертався назад, тягнучи за собою візок на одному коліщаті. Друге лежало біля каменя, де перевернувся візок.

Хлопчик вичитав Ґеґекалові Моркотійовичу за неуважність, приладнав колесо, сів на візок, посадив поруч мишку і рушив берегом річки.

Незабаром виїхали на луку, вкриту осокою, і колеса загрузли в болоті. Тут починалася трясовина. В цій трясовині Закомарик сподівався знайти жабку.

Хлопчик заграв на сопілці, викликаючи квакушку. Потім заквакав: „Кква-кква-ва“, із ближчої калабаньки вискочила його приятелька—зелена жабка.

БУЛЬ-БУЛЬ

Над трясовиною з'явився горобчик. Він закружляв у повітрі, жалісно цвіріньканочи, наче закликаючи на допомогу. Закомарикові горобчик здався

знайомим. Так, це його друг—співак. Він прислухався і розібрав:

— Сюди, сюди! Швидше! Рятуйте! — вимовляла пташка.

Закомарик залишив на візку мишку й жабку і побіг, пробиваючись крізь очерет та грузнучи в багнюці, до того місця, де літав горобчик.

Ось він уже там і бачить довговухого вислюка, що загруз у трясовині по коліна. Закомарик кинувся до вислюка і потяг його за вуха, але тварина не хотіла йти вперед, а посувалася назад і грузла ще більше. Закомарик нічого не міг вдіяти з упертим вислюком. В цей час почулося хлюпання і з'явився чоловік на довжелезних ногах.

— Ось де мій Буль-Буль,—промовив той чоловік, наближаючись до вислюка.

ЗАВЖДИШУКАЙ

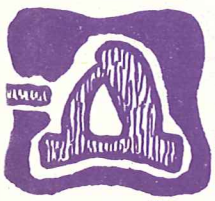

ядьку!— закричав Закомарик, побачивши того чоловіка.

Справді, то був рідний дядько Закомарика, відомий артист Завждишукай. Артист був такий високий, що в найвищих кімнатах діставав головою до стелі.

— А, племінничку, — зрадів Завждишукай, — я шукаю свого вислюка, а тут і тебе знайшов.

— Дядьку, ваш вислюк утопиться в болоті. Я тягну вперед, а він пнеться назад.

— Мій милий Буль-Буль дуже впертий,—сказав артист,—і ти з ним поводишся не так, як слід.

Завждишукай підійшов до вислюка і потяг його за хвіст. Тоді Буль-Буль рвонувся з усієї сили вперед, вилазячи з багнюки. Горобчик радісно зацвірінчав і злетів на плече Закомарикові.

ТАБІР СЕРЕД ЛІСУ

На галявині, серед високих дубів, заночували четверо артистів-мандрівників.

Біля невеличкого намету хропів довгоногий Завждишукай. В наметі спали товстуха Усезагуби та маленька Закомашка. Приборкувач диких звірів, хлопчик Закомарик, умостився із жабкою й мишкою під візком, а горобчик влаштувався на гілці найближчого кущика.

Не спав лише віслюк Буль-Буль. Він доїдав траву, що йому звечора поклав Завждишукай. Ледве дрімав гусак Ґеґекало Моркотійович.

Тихо-тихо ніччю в лісі. Лише коли-не-коли чути, як закричить сич, і знов панує тиша. Раптом гусак почув якийсь шум, враз прокинувся, розплющив очі і роззявив дзьоба, щоб галасувати.

ВОВК І ЗАЄЦЬ

У лісі вештався вовк і набрів на зайця. Сірий розбишака зрадів і клацнув зубами. Але заєць, помітивши хижака, кинувся навтіки. Вони опинилися перед табором артистів. Переляканий заєць влетів у намет, а вовк, під голосний крик Ґеґекала Моркотійовича, з розгону зупинився поруч стривоженого віслюка.

ПЕРЕПОЛОХ

Заєць потрапив на голову Усезагуби. Артистка скочила із страшним криком:

— Розбійники! Рятуйте!

Завждишукай гукав:

— Не бійтесь! Не бійтесь! Я зараз пошукаю свою рушницю!

Він так кричав, бо думав, що справді напали розбійники, і хотів їх злякати. Рушниці ж у нього не було.

Переполоханий заєць ринув далі і потрапив до рук Закомарика, що прокинувся од того крику.

Артистка, гадаючи, що напали розбійники, вибігла до віслюка, щоб швидше тікати. Замість віслюка вона в темряві скочила на вовка, що теж злякався того гармидеру. Переляканий, він рвонувся з місця і помчав у ліс з артисткою на спині.

ВАЖКИЙ ВЕРШНИК

Тільки-но вовк зник з галявини і пробіг кроків з десять, як відчув, що далі бігти не може. Він був певен, що на ньому сидить принаймні ведмідь. Тимчасом товстуха, вважаючи, що вона їде віслюком, гукала:—Швидше, швидше!

Коли її „кінь“ зупинився, артистка з усієї сили вдарила його кулаком. У вовка потемніло в очах, і він упав.

В цей час місяць зазирнув крізь листя, і Усезагуби побачила, що то не віслюк, а вовк. З переляку вона зомліла.

Генрі Лонгфелло

Пісня про Гайавату

Переклад з англійської
Костянтина Шмиговського

(Продовження)

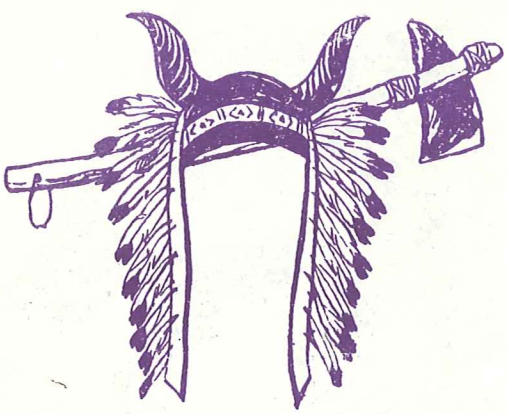

XII

СИН ВЕЧІРНЬОЇ ЗОРІ

Чи не сонце то сідає
Ген над водами ясними?
Може, то літа фламінго,
Тяжко ранений стрілою,
Й кров'ю збарвлює він хвилі,
Червонить простори моря,
Повиваючи довкола
Все у пурпур свого пір'я?

Так, то сонце там сідає,
Поринаючи у хвилі;
Небо пурпуром укрилось,
Хвилі стали малинові.
А можливо, то й фламінго
Поринає в вод безодню;
Він крилом черкає неба,
Червонить він кров'ю хвилі.

А ясна Зоря Вечірня
Ніби висить десь в сутінках —
І тремтить, і тане в небі;
Ні, то вампум мерехтливий,
Пояс то Життя Владики,
Що в сутінках пролітає,
Що гуляє в тиші неба.

Довго й радісно на захід
Іагу дивився. «Гляньте! —
Мовив він.— Зоря Вечірня!
Ви послухайте чудесне
Про Оссео слово дивне,—
Про Оссео, Зорі сина!

Якось в дні давно забуті,
Як життя лиш починалось,
Як були ми близько неба,
До богів були ми ближче,—
Жив на Півночі мисливець,
Що мав десятеро дочок.
Всі гнучкі, мов в лузі лози,
Тільки Овіні, молодша,
Мовчазна була і мрійна,
І свавільна, і примхлива,—
І з усіх була найкраща.

Одружилися всі сестри
Із вояками ставними;
Тільки Овіні, молодша,
Все сміялася з коханців
Молодих, прекрасних, мужніх.
Вийшла заміж за Оссео,
За незграбного й старого;
Був він хворий, недолугий,
Завжди кашляв, наче білка.

Та прекрасний дух чудесний
Жив у тілі у Оссео,
Що з Вечірньої спустився
Він Зорі, із Зорі Жінки,—
Зорі ніжності й кохання!
Від Зорі дістав він жар свій,
Всю красу свойого духу,
Таємницю існування,—
Пишну мову свою взяв він.

І відкинуті коханці
В пишних шатах, в пишнім пір'ї,
Розмальовані напрочуд,
Насміхалися над нею,
Пальцем тикали на неї.
А вона на це казала:
«До всього мені байдуже:
До прикрас до ваших, пір'я,
Ваших посмішок та рухів,—
Я щаслива за Оссео!»

Якось раз на пишне свято
В надвечірнюю годину
Йшли всі десять юних сестер
З чоловіками своїми;
Тихо ззаду йшов Оссео
Поряд з Овіні своєю;
Жваву всі вели розмову,—
Лиш вони не розмовляли.

Все дивився старий на захід,
Ніби щось благав для себе,
Зупинявся, придивлявся
До Зорі, що мерехтіла;
На Зорю дивився Вечірню,—
Тільки чути було шепіт:
«А, шовен немешін, Нозе,
Зглянься, змилуйся, мій батьку!»

Тихо мовила найстарша:
«Шле молитви він до батька!
Ой, як шкода, що старик цей
Не спіткнеться десь на стежці,
Не зламає собі шиї!»
Й засміялась так, що в лісі
Розляглась луна від сміху.

На дорозі серед лісу
Дуб лежав, що збила буря;
Він засипаний був листям,
Мохом густо вкритий зверху,
Вже зітлів увесь на порох.
І Оссео, тільки вгледів,
Стрибнув з диким криком жаху
Так, як був: старий і кволий
І незграбний, ввесь у зморшках.
Згодом вийшов звідти юний
І статечний, і прекрасний.

Так ось він перетворився,
Так здобув красу і юність.
Та гай-гай! Його дружина,
Його Овіні прекрасна
Теж змінилася на вигляд:
І старезна стала, й квола,
І незграбна, вся у зморшках —
Ледве ноги волочила...
Сестри й їхні чоловіки
Засміялись так, що в лісі
Розляглась луна від сміху.

Та Оссео не відмовивсь
Від дружини — йшов за нею,
Брав її за руку висхлу,
Звав її він Нінімуше,
Шепотів слова кохання,
Доки не дійшли до місця
І не сіли у вігвамі,
Що поставлений був в лісі
В честь Зорі Ясної — Жінки.

І, розбитий в своїх мріях,
За столом сидів Оссео;
Всі веселі і щасливі
Забавлялися,— Оссео ж
Тут не міг ні говорити,
Ані пити, ані їсти;
Так збентежений сидів він,
Мрійно дивлячись і сумно
То на Овіні, то вгору,
На блискуче, в зорях, небо.

Забринів враз тихий голос,
Що здалека йшов, від зірок,
Від пустель тих неозорих,
Голос ніжний, наче пісня.
Промовляв він так: «Оссео!
О улюблений мій сину!
Вже розбито злії чари,
Чаклування чародійні,
Всі магічні заклинання.
Встань, Оссео, йди до мене!

Ти скуштуй тих страв, що бачиш
Біля себе,— чародійну
Вони мають в собі силу,
Вони зроблять з тебе духа.
Всі миски і казани всі
Змінять враз свою природу:
Вже не з дерева чи глини
Вони будуть, а із срібла
І світить, мов черепашки,
Сяять, наче зорі, будуть.

І жінкам не доведеться
Працювать так тяжко вдома:
Перетворяться на пташок,
Щоб пишатися красою,—
Їхнє пір'я буде в барвах
Неба й зірок надвечірніх!»

Ті слова, що чув Оссео
Й розумів їх добре, іншим
Всім нагадувало співи,
Співи пташки іздалека,—
Мов дрімлюга озивався,
Мов самітній Вавонейса
Десь співав у темнім лісі.

Враз оселя затремтіла,
Захиталась, загойдалась,
І почули всі, що вище
Й вище все вона здіймалась
Від дерев похмурих лісу
До зірок високих в небі,—
Вище, ніж верхівки лісу;
Глянь! Миски всі дерев'яні
Дивним пурпуром засяли;
Глянь! Всі келихи із глини
На срібло перетворились;
Всі жердини у вігвамі,
Наче срібло, заблищали,
Мерехтіла гостра стріха,
Мов жуків блискучих крила.

А Оссео все дивився:
Бачить — дев'ятеро сестер,
Дев'ять їхніх чоловіків
Всі змінилися у птахів:
Ті — на сойки й на сороки,
Інші — на шпаків чи круків,
Всі стрибали й цокотіли,
Пір'я чистили на крилах,
Всі пишалися убранням
І хвости всі розпускали.

Тільки Овіні, молодша,
Не змінилась, була тиха
І — стара, вся в зморшках — сумно
Все на інших поглядала.
Враз Оссео вгору глянув,—
Знову жаху крик розлігся,—
Хтось так само ще раз крикнув,
Як над дубом тим у лісі.

Й знову стала вона юна
І прекрасна, як раніше,
А лахміття обернулось
В горностайове убрання,
Її палиця в пір'їну
Срібну враз перетворилась.

Затремтів вігвам їх знову
Та й поплив понад лісами;
До прозорих хмарок знявся
І, між зорями пропливши,
До Вечірньої Зорі він
Враз пристав, немов сніжинка,—
Так, як падає на воду
З будяка пушинка біла.

І до них з привітним словом
Вийшов батенько Оссео:
Чоло — в кучерях сріблястих,
Очі — чистії та ясні.
Він сказав: «О мій Оссео!
Тую клітку, що привіз ти,
Ту чудесну срібну клітку
З цим яскравим, дивним птаством,
Ти повісиш над дверима».

І, повісивши там клітку,
Вони — радісні й щасливі —
Батька слухали Оссео;
Володар Зорі ясної
Так сказав: «О мій Оссео!
Я почув твої молитви,
Знов зробив тебе прекрасним,
А сестер, їх чоловіків
Обернув на зграю птахів;
Обернув, щоб не сміялись
Над старим і кволим дідом
Та над зморшками старого,
А щоб бачили у ньому
І безсмертний дух, і серце;
Тільки Овіні любила
Тебе щиро і сердечно.

У оселі недалечкій,
На маленькій зірці поряд,
На одній з зірок ліворуч
Дух лихий живе та заздрий,
Ворожбит живе, Вебіно,
Що зробив із тебе діда.
Його погляд променистий
Може враз зачарувати —
Мов стріла вразити може.

Довго в злагоді, у мирі
На Зорі Вечірній тихій
Жив Оссео разом з батьком.
Довго з птаством там співучим
Клітка срібная простора
Мирно висіла в вігвамі.
Вірна Овіні для мужа
Врешті сина народила;
Був прекрасний — ввесь у матір,
Був хоробрий — ввесь у батька.

Хлопець виростав і дужчав,
І Оссео для забави
Лук йому зробив і стріли,
Відчинив він срібну клітку,
Щоб маленький син стріляти
Міг дядьків своїх та тіток —
Птахів, в пишне вбраних пір'я.

А навкруг усе кружляли
По Вечірній Зорі птахи,
Звеселяли її співом,
Прикрашали її пір'ям,
Своїм вбранням прикрашали,
Доки той мисливець юний
Не натяг тятиву лука
І на смерть не ранив пташку
У блискучім, світлім пір'ї.

Але трапилося диво:
Перед ним не пташка — жінка
Там прекрасная лежала,
В серце вражена стрілою.

Тільки кров там пролилася,
На святій Вечірній Зірці,—
Враз розбито було чари,
Знято дивнеє чаклунство,
І відчув мисливець юний,
Що спускається все нижче
На чиїхсь руках невидних
Вниз через простори неба,
Нижче хмарок і туманів.
І спустився він на острів,
Що покритий був травою,
Десь серед Озер Великих.

Разом з ним туди спустились
Всі пташки в блискучих перах;
Заширяли, закружляли
Ніби лист в осінню пору;
Заразом спустивсь на острів
Їх вігвам з жердин сріблястих,—
Мерехтіла гостра стріха,
Мов жуків блискучих крила;
Тихо сів вігвам на острів,
І Оссео з нього вийшов,
Вийшла Овіні з вігвама.

Знову родичі змінились:
Це були уже не птахи,
А маленькі зовсім люди, —
То були дрібні пігмеї,
Злії й заздрісні Пак-Веджі.
Літом, теплими ночами,
Як Зоря Вечірня сяє,
Взявшись за руки, танцюють
Ті Пак-Веджі — і по скелях,
І на березі низькому.

Й досі в теплий літній вечір
Видно їх вігвам чудовий,
І на березі рибалки
Часто чують співи, бачать
Танці в місячному сяйві».

І, довівши свою дивну
Розповідь оцю до краю,
Закінчивши свою повість,
Іагу оглянув коло
Слухачів, і урочисто
Він додав: «Бувають люди,—
Їх не можуть зрозуміти
І кепкують з них частенько;
Хай же повість про Оссео
Їх навчить, як кепкувати!»

Зачарованії гості,
Що ловили кожне слово
З сміхом, оплесками згоди,
Одне одного питали:
«Не про себе він говорить?
Може, ми — дядьки з тітками?»

Спочатку брат стидався,
Казав: «Дівчаче діло».
А потім і хлопчину
Робота захопила.

Сестричка все повчає:
«Старайся, брате мій,
Досхочу три посуду,
Та тільки не розбий.»

Батькам допомагають
Ці славні малюки.
Ростуть з них справжні люди,
Ростуть трудівники.

Павло СТЕП

ПЕРШИЙ СНІГ

Юра, в ліжку, тепло вкритий,
Чув, коли вже й засинав,
Як вітрище гув, сердитий,
І бузковий кущ хитав.

А, прокинувшись раненько,
Він побачив — диво з див:
Хтось там вулицю рівненько
Білим килимом накрив,

На бузок навішав вати,
Шиби всі розмалював!..
Він на радощах стрибати
І гукать на діда став:

— Ковзанці шукайте, діду!
Шапку, одяг... Я вже йду!
І на річку враз поїду —
Поженуся по льоду!

— Ні, прожогом — так негоже, —
Обізвавсь статечно дід, —
Проломитись лід ще може...
Ще ж тонкий на річці лід.

— То знайдіть мені санчата
Та вдягнутись поможіть...
Буду з гірки біля хати
Я спускатися, летіть!

НА ФАРМІ

Після закінчення навчального року, приїхав до нас пан Дикий і забрав мене і мого брата Гриця до себе на фарму. Як ми приїхали, то повечеряли і пішли надвір. Ми там побачили корів, курей, поросяток, свиней, котенят і двох собак. Бачили як доїли корів.

На другий день я пішов помагати косити сіно в полі. Гриць пішов з трьома хлопчиками, які живуть на сусідній фармі, ловити жаб у струмку. У той день, як косили сіно трапилось три нещасні випадки: перше: — болт випав з косарки і я й пан Дикий мусіли довго його шукати та вставити назад; потім косарка розламалась і ми мусіли її справити; третє — пес поставив лапу на косарку і покалічився.

Як покликали на обід, то пан Дикий дозволив мені поїхати додому трактором.

Коли все сіно було покошене, то гребли у довгі валки. На третій день приїжджала машина, набирала повний віз сіна й возила до клуні. Ми купались у річечці або у ставку. Спали ми у кухні на канапі. Ішли спати о десятій годині а вставали о сьомій. Їли на фармі добрі українські страви. Так я і Гриць провели шість веселих днів на фармі. Додому привезли нашим маленьким трьом сестричкам маленького котика.

Борис Коба, 12 років, Лондон, Канада

Батьки! Вчасно відновіть передплату "Соняшника". На Вашій наліпці поруч з Вашим прізвищем написано, яке останнє число журналу у Вас заплачено. Перевірте, чи у Вас заплачено наперед, чи Ви вже винні за кілька чисел журналу. Це число — 36, якщо поруч з Вашим прізвищем написано 36, то Ваша передплата з цим числом кінчилась. Якщо, для прикладу, написано 48, то Ви заплатили на рік наперед, якщо у Вас написано 30, то Ви за півроку (6 чисел) винні.

Якщо Ви не хочете більше передплачувати "Соняшника", то повідомте, щоб Вам більше не висилати.

Видавництво

Хто винен?

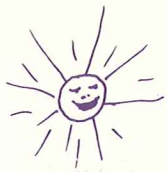

У Оленки, у малої,
Ляля дуже хвора:
Заболіла їй голівка
Ще від рання вчора.

Хоч Оленка про те знала,
Не сказала мамі,
Бо то ж ляля ненароком
Впала аж до ями.

Що суконку забруднила, —
Горе невелике,
А то гірше, що згубила
В ямі черевики.

І голівку розколола
Аж до половини...
Знає ляля, та не скаже,
Хто ж у тому винен.

К. Перелісна

„СОНЯШНИК", ілюстрований місячник для дітей.

Редактор — Петро Волиняк

Передплата на рік: Канада — 3.00 дол., США — 3.50 дол. Австралія й Англія — 20 шилінгів, інші країни — рівновартість 3.00 долярів.

Передплату і все листування слати на адресу:

"NOWI DNI", Box 452, Term. "A"
Toronto, Ont., Canada.